

edo murtić »drugo sunce«

izložba u galeriji
»galženica«
u velikoj gorici
i umjetničkoj
galeriji
u dubrovniku

guido quien



Kad je 1981. godine Edo Murtić pokazao svoja recentna figurativna djela, bila je to svojevrsna likovna senzacija. Komentari publike bili su različiti, od pohvale hrabrosti do glasova koji su govorili o svojevrsnoj izdaji vlastita puta. Međutim, odmah se moglo vidjeti da likovno težište nije u antitetičkom paru apstrakcija-figuracija, te da je problem predimenzioniran, zahvaćen više senzacionalistički negoli razvojno-stilski. Na štetu neposrednog čitanja slikarskih vrijednosti. Nesumnjivo je da se tada dogodio pomak, ali ne prevrat kao što se u prvom trenutku činilo. Još manje oskvrnuće. Naime, pripadnost apstrakciji ili figuraciji danas nema ni izdaleka ono značenje koje je imala prije tridesetak godina. Tada je to bio i čin duhovnog opredjeljenja uz slobodu izraza. Edo Murtić je i

u svojim krajolicima zadržao rasnu slikarsku gestu, svjedočeći prvenstveno o vlastitu kontinuitetu. Na izložbi u Galeriji »Galženica« u Velikoj Gorici izložio je ulja iz ciklusa »Drugo sunce«, nastala 1984/85. godine. I na ovoj izložbi odmah prepoznajemo njegovu sugestivnu izražajnost. Afirmativan odnos očituje se u pojačanom grafizmu, žestini poteza i otvorenosti boja. To su bile i ranije oznake. Dakako, sam je motiv ipak donio stanovita specifična svojstva. U prvom redu prostor. Sirenski glasovi konkretnog pejzaža mogu dovesti u napast suvišnih pojedivosti. Slikar je izbjegao tom zovu. Snažnim sažimanjem svih dionica. Sveo je krajolik gotovo na znak, napregnuo mu temeljne konfiguracijske i kolorističke značajke. Možemo kazati da smo skloniji upravo djelima krupnijih sklad-

benih odrednica negoli onima nervoznijih i kraćih poteza. U tom smislu ističemo sliku »Čempres i vinogradi«, djelo velike ravnoteže suprotstavljenih tokova. U cijelosti, ovi zažareni krajolici okrupnjalih oblika zreli su plodovi jedne impulzivne i pulsirajuće doživljajnosti. Svečanost su svjetlosti sunca i jarke energije. Djela podneva.

Posebnu pažnju privlače tri ponešto različite slike. To su prikazi, ili čak portreti, stabala iako su zapravo korektivi nekih unutarnjih stanja. Ta tri uprizorenja manje su vizuelno ekspresivna a bliža tišem poetskom doživljaju. Njihovo je osvjetljenje noćno. Upravo »Stari hrast«, »Bor I« i »Bor II« načinju mogući razvojni pomak unutar Murtićeva slikarstva.